

Carry Slee

Paniek

δ

1

Het overvalt Sasja 's ochtends als ze zich aankleedt: een onbehaaglijk gevoel, alsof er iemand naar haar kijkt. Het zal wel komen doordat ik hier nog maar net woon, denkt ze en zonder er verder aandacht aan te besteden gaat ze voor de spiegel staan. Maar dan schrikt ze. Ze heeft het zich niet verbeeld. In de spiegel ziet ze Felix. Ze draait zich met een ruk om. Wat moet hij in haar kamer? Hij zal haar toch niet de hele tijd hebben begluurd? Felix begint te lachen.

‘Je hoeft niet zo te schrikken. Toen was je toch ook niet bang voor me?’

Hou daar over op, denkt Sasja. Ze wil er niet meer aan denken. Het was ook zo dom van haar om op dat feest met hem te zoenen. Ze vond hem niet eens leuk en ze had zich gewoon laten overdonderen.

Felix loopt haar kamer in en gaat vlak voor haar staan.

‘Wat hebben wij een geluk, hè, dat jouw moeder en mijn vader verliefd op elkaar zijn geworden. Nu we samen in een huis wonen is het veel makkelijker om vaak bij elkaar te zijn.’

Geluk? denkt Sasja. Ze schrok zich dood toen Koen zijn zoon aan haar voorstelde. Ze zei maar niks en Felix heeft blijkbaar ook niks verteld. Haar moeder hoeft niet te weten dat ze elkaar van een feest kennen. Dan moet ze zeker ook vertellen dat ze met hem heeft gezoend terwijl ze hem niet leuk vond.

‘Ga weg,’ zegt Sasja, ‘ik wil niet dat je mijn kamer in komt.’

‘Ik weet wel waarom ik weg moet,’ lacht Felix. ‘Ik mag je niet zo zien, hè? Meisjes willen altijd eerst helemaal opgemaakt zijn voordat ze zich durven te vertonen. Maar voor mij maakt dat niks uit hoor, ik vind je zo ook prachtig. Dat heb ik toch ook in mijn briefjes gezet? Of moet ik dat nog eens schrijven?’ Alsjeblieft niet, denkt Sasja. Ze was al zo blij dat hij eindelijk gestopt was met die liefdesbrieven.

Ze heeft er expres niet op gereageerd.

‘Eerst twijfelde ik nog een beetje,’ zegt Felix, ‘maar toen je niks op mijn brieven liet horen, wist ik zeker dat jij ook verliefd op

mij was. Je wou de spanning erin houden, hè? Maak je maar niet ongerust, hoor, ik zorg er wel voor dat het spannend tussen ons blijft.’ Felix geeft Sasja een zoen op haar mond en loopt weg. Sasja blijft verbijsterd achter. Nou heeft hij haar weer gezoend, voor de tweede keer en ze laat het zomaar toe. Hij denkt nog dat ze het fijn vindt ook. Het is haar eigen schuld. Ze had vanaf het begin duidelijker moeten zijn. Ze had hem terug moeten schrijven dat hij ermee op moest houden omdat ze niks in hem ziet, maar dat heeft ze niet gedaan. Nu is ze ook weer nergens tegenin gegaan. Ze begrijpt zichzelf ook niet.

Het overkomt haar gewoon. Het is net of ze heel klein wordt als hij in haar buurt is. Ze kan niet tegen hem op. Als dat wel zo was, had ze hem op het feest echt wel van zich af geduwd toen hij met haar begon te schuifelen. Het zal wel komen doordat hij een stuk ouder is dan zij. Sasja zucht. Waarom moest haar moeder nou per se verliefd worden op de vader van Felix?

Jorrit staat bij de brug te wachten. Hij kijkt op zijn horloge. Waar blijft Ruben nou? Een paar dagen geleden waren ze ook te laat. Hij heeft geen zin om zich weer bij Liefthing te melden. Hij heeft deze week al een keer voor straf om acht uur op school gezeten. Hij stapt op zijn fiets en rijdt weg. Jorrit is al bij de hoek als hij zijn naam hoort. Hij herkent Rubens stem. Jorrit mindert vaart. ‘Als jij wist wat ik te zeggen had, was je niet zo laat gekomen.’

‘Je doet het!’ Ruben slaat zijn vriend op zijn schouder.

‘Je gaat met me mee naar de boerderij van mijn oom. Dat wordt te gek, man. We...’

‘Het gaat niet over de vakantie,’ zegt Jorrit, die bijna door Ruben tegen een auto aan wordt geduwd. ‘Ik heb een superverrassing voor je. Weet je wie helemaal gek van jou is?’

‘Nou?’

‘Eigenlijk mag je het niet weten,’ zegt Jorrit. ‘Mijn zus heeft haar mond weer eens voorbijgepraat. Weet je wie? Marloes.’

‘Grappig.’ En Ruben fietst rustig door.

Jorrit schudt zijn hoofd. Wat doet Ruben toch altijd cool als het

over meisjes gaat, maar ondertussen. Hij weet zeker dat zijn vriend van binnen in brand staat. Dat kan toch ook niet anders? Alid en Arnout zouden helemaal uit hun dak gaan als Marloes met hen wou zoenen.

‘Je kent mijn zus, dat bijdehandje. Ze heeft het al helemaal voor je geregeld. Je hoeft zelf weer niks te ondernemen. Jij gaat na biologie met mij mee en dan is Marloes er ook. En eh... ja, dan moeten mijn zus en ik ineens een boodschap doen. Toevallig, hè? En dan zijn jullie alleen en dan...’

Jorrit slaat lachend rechtsaf. ‘Jouw dag kan zeker niet meer stuk?’

Ruben knikt. ‘Maar nou weet ik nog niet of je mee naar de boerderij gaat.’

‘Natuurlijk ga ik mee,’ lacht Jorrit.

‘Gaaf man! Dat wordt helemaal te gek. Ik bel mijn oom vanavond meteen op. Hoe lang duurt het nog voor we vakantie hebben?’

En Ruben rekent het uit.

Jorrit moet lachen om het enthousiasme van zijn vriend.

Het lijkt wel of hij die logeerpartij nog belangrijker vindt dan het afspraakje met Marloes. Toneelspelen kan hij goed, maar hij hoeft hem echt niet in de maling te nemen. Jorrit weet heus wel dat Ruben nu de hele ochtend aan Marloes denkt. Logisch toch? Hij snapt alleen niet dat hij zich ervoor schaamt. Dat is elke keer zo als een meisje verliefd op hem is. Daar heeft hij zelf geen last van. Stel je voor dat Ruben hem zou vertellen dat Sasja verliefd op hem was. Hij weet zeker dat hij zo tegen een boom op zou knallen, of het water in zou rijden.

Jorrit kijkt automatisch naar rechts of hij Sasja ziet, maar dat is zinloos. Sinds ze met haar moeder bij Koen is ingetrokken, komt ze van de andere kant. Een eindje verderop ziet hij Alid aankomen, zonder Arnout. Dat komt bijna nooit voor. Jorrit kijkt Alid verbaasd aan. ‘Ben je alleen?’ Alid knikt.

‘We hebben ruzie.’

‘Jullie?’ Jorrit kan het niet geloven.

‘Grapje,’ zegt Alid. ‘Arnout belde vanochtend dat ik maar vast moest gaan. Hij ging wat later van huis weg.’

‘Toch niet voor...’

‘Ja, wel voor dat stomme werkstuk.’ Alid rijdt het schoolplein op.

‘Het is niet te geloven. Die gast is helemaal gek. Al twee weken zeurt hij over dat werkstuk. Hij wil zo graag zijn cijfer ophalen.’

‘Dat is het niet alleen hoor,’ zegt Jorrit. ‘Hij is helemaal maf van die onderzeeërs, man, daar kan hij geen genoeg van krijgen.’

Je had dat boek moeten zien dat hij uit de bieb haalde. Zo’n pil. Het leek wel een encyclopedie.’

‘Ja,’ lacht Ruben, ‘maar er hangt ook wel veel van af. Hij moet minstens een zeven hebben, anders wordt-ie teruggezet.’

‘Ik was gisteren al blij dat we het moesten inleveren,’ zegt Alid.

‘Hadden we dat gestress tenminste gehad. Wat denk je, vraagt hij nog een dag uitstel. Weet je dat hij me er gisteravond twee keer over heeft gebeld? En vanochtend dus weer om te zeggen dat hij niet meereed. Hij moest nog een paar plaatjes plakken.’

‘We zullen hem in dat werkstuk plakken,’ lacht Jorrit terwijl hij zijn fiets vastzet.

‘Wie ga jij in een werkstuk plakken?’ vraagt Lieke die achter hen loopt.

‘Arnout,’ zegt Jorrit. ‘Die moeten ze nog een keer een werkstuk over onderzeeërs laten maken, dan mogen ze hem wel opnemen. Ik heb zin om hem er eens lekker mee te pesten.’

Alid en Ruben moeten al bij voorbaat lachen. ‘Daar zijn wij helemaal voor.’

‘We halen het uit zijn map,’ zegt Jorrit, ‘en dan doen we er een stapeltje lege blaadjes voor in de plaats.’

‘Te gek!’ roept Ruben. ‘Ik wil dat gezicht van Verkerke wel eens zien.’

‘Sasja!’ roept Lieke. ‘Moet je nou weer horen wat die gekken van plan zijn.’

Maar Sasja reageert amper. Die zit nog steeds met haar hoofd bij Felix. Was hij maar bij zijn moeder en zijn twee zusjes gaan wonen, lekker ver van haar vandaan in Limburg, dan zou ze hem op z’n hoogst een weekend in de maand zien, maar nou zit ze elke dag met hem opgescheept. Ze zal het met Lieke bespreken, die kan haar vast wel vertellen hoe ze dit nou moet aanpakken.

‘Felix stond vanochtend ineens in mijn kamer,’ zegt ze.

‘Ja, dat zal wel vaker gebeuren nu jullie broer en zus zijn,’ zegt Lieke. ‘Dat is heel normaal. Mijn broer staat ook zo vaak in mijn kamer, maar als ik het niet wil, dan trap ik hem eruit.

Dat heb jij toch zeker ook wel gedaan?’

‘Ja, eh... zoiets.’ Sasja houdt er meteen over op. Ze vertelt het wel een andere keer. Ze heeft er geen zin in dat Lieke nu ook nog eens tegen haar zal gaan schreeuwen dat ze hem eruit had moeten zetten.

Ruben wijst naar het hek. ‘Daar komt-ie aan.’

‘Ik heb het af!’ roept Arnout al uit de verte. ‘Wat heb je af?’ vraagt Ruben.

‘Mijn werkstuk natuurlijk.’ Arnout doet zijn tas open. ‘Wil je het zien?’

‘Ik wist niet dat jij je werkstuk nog niet had ingeleverd,’ zegt Jorrit doodleuk.

‘Nee,’ zegt Alid. ‘Daar hebben we je helemaal niet over gehoord.’

‘En ik heb je gisteren een paar keer gebeld en vanochtend ook nog. Waarom dacht je dan dat ik niet meereed?’ Arnout begrijpt er niks van, maar als hij de gezichten van zijn vrienden ziet, heeft hij het door. ‘Dat ik er nog in trap. Jullie krijgen het niet te zien ook, ik zal gek zijn.’ En hij bergt het weer op.

Jorrit gebaart naar Ruben dat hij Arnout moet weglokken.

Maar Ruben weet zo gauw niks te verzinnen.

Gelukkig heeft Lieke een idee. ‘O ja, Arnout, jij helpt toch af en toe in de fietsenstalling van je oom? Zou je even naar mijn fiets willen kijken?’

Super, denkt Jorrit. Hij kijkt naar Arnout die braaf achter Lieke aan gaat.

Intussen haalt Jorrit vlug Arnouts werkstuk uit zijn tas en wisselt de blaadjes om, maar doordat Sasja vlak naast hem staat laat-ie ze vallen.

‘Ik help je wel even.’ Sasja raapt de blaadjes op.

‘Geef maar.’ Als Jorrit ze aanpakt, raakt hij per ongeluk Sasja’s hand aan. Sasja voelt dat ze rood wordt. Ze schrikt er zelf van. Gaat het nou nooit over? Ze dacht dat ze Jorrit uit haar hoofd

had gezet. Ze is meer dan een jaar verliefd op hem geweest en het heeft nergens toe geleid. Jorrit krijgt ze nooit van haar leven, dat weet ze zeker.

De map zit net in de tas als Lieke en Arnout eraan komen.

‘De fietsenmaker zegt dat ik mijn remmen moet oliën,’ zegt Lieke.

‘Ja,’ zegt Arnout, ‘en nu gaat deze fietsenmaker Verkerke een superwerkstuk laten zien. Ik heb een dag uitstel gekregen, maar het is dan wel top geworden.’

‘Laten we één ding afspreken,’ zegt Jorrit. ‘Je was de laatste weken niet helemaal toerekeningsvatbaar, maar vanaf nu is het ten strengste verboden om het woord werkstuk uit te spreken.’ Daar is Ruben het mee eens. ‘En wie het verbod overtreedt, moet de anderen op een Mars trakteren.’ Arnout steekt lachend zijn duim op. ‘Akkoord.’

‘Wat geweldig dat je meegaat naar de boerderij,’ zegt Ruben als ze naar binnen lopen. Jorrit ziet dat Ramon Kevin en Maarten aanstoot. ‘Horen jullie wat voor spannend plan ze hebben?’

Ze gaan op een boerderij logeren, met z’n tweetjes, zonder mammië.’

‘KUKLEKU!’ Kevin draait zich om naar Jorrit en Ruben.

‘Dat is nog eens een avontuur: elke ochtend eitjes uit het leghok halen. Wel voorzichtig zijn, hoor, anders breken ze.’

‘Wat zijn we weer leuk.’ Jorrit kijkt de jongens vuil aan. Hij haat die drie, omdat ze altijd iedereen pesten.

‘Nog meer leuke grappen?’

Ze houden hun mond.

Ze weten wel dat Jorrit niet bang voor hen is.

Meneer Verkerke is niet vergeten dat Arnout zijn werkstuk nog moet inleveren. ‘Ik krijg nog wat van jou, Arnout,’ zegt hij aan het begin van de les.

‘Ja, ik heb het.’ Arnout haalt de map uit zijn rugtas en loopt ermee naar voren. Trots legt hij hem voor zijn leraar neer.

‘Alstublieft.’

‘Bedankt.’

Arnout zit alweer op zijn plaats als hun leraar de map openslaat.

Vol spanning zien ze hoe meneer Verkerke hem doorbladert. ‘Je kan wel zien dat je er een dag langer aan hebt gewerkt.’ Hij kijkt Arnout aan.

‘Ja,’ zegt Arnout, ‘die had ik echt nodig.’

‘Dat snap ik,’ zegt meneer Verkerke. ‘Jij wou zeker een hoog cijfer?’

Arnout glimt van trots. ‘Daar heb ik alles aan gedaan. Ik sta een vier, en ik kan geen vier meer op mijn rapport gebruiken.’

‘Nou, daar hoef je niet bang voor te zijn, een vier krijg je niet. Dat wordt wel een drie en daar mag je dan nog blij mee zijn.’

‘Wat...?’ Arnouts mond valt open.

‘Je kan toch wel rekenen,’ zegt meneer Verkerke. ‘Een vier en een één is vijf, en dat afgerond naar boven wordt een drie.’

‘Haha, leuk geprobeerd. En nou moet ik zeker huilend de klas uit lopen. Zegt u nou maar wat ik echt voor m’n werkstuk heb.’ Arnout houdt zijn pen al klaar om het cijfer in zijn agenda te zetten.

‘Dat zeg ik toch: een één, maar als je liever een nul hebt, kan het ook, hoor.’ Hij kijkt Arnout boos aan. ‘Hoe durf je zoiets in te leveren. Waar zit jouw fatsoen? Er staat helemaal niks in.’

‘Dat kijkt wel lekker snel na,’ zegt Jorrit.

Als de hele klas moet lachen wordt hun leraar nog bozer.

‘Haal die onzin maar weer op.’

Arnout is sprakeloos, maar als hij bij de tafel van zijn leraar staat en de lege blaadjes ziet, wordt hij vuurrood. ‘Ik snap niet hoe dit kan.’

‘Wij wel!’ En Jorrit en Ruben houden lachend de inhoud van het werkstuk omhoog.

‘Ik krijg jullie nog wel.’ Arnout grist de blaadjes uit hun handen en geeft ze aan zijn leraar.

‘Wat heb ik, meneer?’ vraagt hij als meneer Verkerke het werkstuk doorkijkt.

‘Dat weet ik nog niet, maar zo te zien is het wel in orde. Die voldoende op je rapport red je zeker, want ik geef je een extra punt voor de schrik.’

‘Daarvoor hebben we dit ook gedaan,’ zegt Jorrit. ‘Wij wisten dat

je er een punt bij zou krijgen.'

'Dat is heel aardig van jullie. Maar die punt moet natuurlijk ergens vandaan komen, en daarom trek ik 'm er bij Ruben en jou vanaf. Eens even kijken.' Meneer Verkerke doet zijn boekje open.

'Wat hadden jullie? Aha, een zesje.' Hij krast het cijfer door.

'Dat wordt dan een vijf, en dat betekent dat jullie het over moeten doen.'

Als de les is afgelopen, komen Jorrit en Ruben balend het lokaal uit. 'We kunnen het hele werkstuk overdoen.'

'Wat zeg je?' vraagt Arnout.

'Dat hoor je toch wel. Dat hele pokkenwerkstuk moet over.'

'Hmm...'. Arnout likt zijn lippen af. 'Twee keer het verboden woord, boys, dat zijn twee Marsen.' Hij houdt zijn hand op.

'Dokken dus.'

'Ook dat nog!' zegt Jorrit.

'Stil maar, als je lief bent, krijg je ook een hapje,' zegt Arnout.

‘Gaan we nog even basketballen?’ vraagt Arnout als ze op het schoolplein staan.

‘Hij heeft weer tijd voor ons, jongens,’ lacht Alid. ‘Hij heeft het ingeleverd.’

‘Heb ik iets ingeleverd?’ vraagt Arnout. ‘Wat dan?’

‘Dat je dat nog vraagt, je hebt je...’

‘Eikel!’ waarschuwt Jorrit. ‘Hij zit je expres te fokken, man. Hij probeert je nog een Mars af te persen.’

‘Ik begin een handeltje,’ lacht Arnout. ‘Het was bijna gelukt, toch?’

‘Waar,’ zegt Alid, ‘maar dat stomme verbod wordt nu onmiddellijk opgeheven.’

‘Wordt er nou nog getraind?’ vraagt Arnout.

‘Ruben en ik kunnen niet,’ zegt Jorrit. ‘Wij hebben een belangrijke missie.’

‘Jullie en iets belangrijks? Mag ik even lachen,’ zegt Alid.

‘Dan willen wij wel eens weten wat dat mag zijn.’

‘Ik mag niks verraden.’ Jorrit wijst naar Ruben. ‘Topgeheim.’

‘Dat pikken wij niet, hè?’ Arnout kijkt naar Ruben, die ongeveer anderhalve meter verderop met een jongen staat te praten.

‘Ruben!’ brult Arnout. ‘Kom jij eens gauw bij de baas!’

‘Woef!’ Ruben draait zich snel om en gaat als een braaf hondje met twee handen onder zijn kin en zijn tong hijgend uit zijn mond voor Arnout staan.

‘Wat hoor ik nou?’ vraagt Arnout. ‘Kan jij niet met je vrienden trainen? Ik dacht dat je volgend jaar in het basketbalteam wou.’

‘Dat wil ik ook!’ zegt Ruben verbaasd. ‘Wie zegt dat ik niet kan trainen?’

‘Ik,’ zegt Jorrit. ‘Ben je onze afspraak soms vergeten? Je zou met mij meegaan, weet je nog?’

‘Stom!’ Ruben slaat met zijn vuist op zijn voorhoofd.

‘Sorry, Jorrit heeft helemaal gelijk, ik kan niet.’

‘Hoezo niet?’ vraagt Alid.

‘Dat snap je toch wel,’ zegt Jorrit. ‘Hij is zo populair.’